

ת"פ 5282/10 - מדינת ישראל נגד רמי גביש

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 16-10-5282 מדינת ישראל נ' גביש

בפני כב' סגנית הנשיא, השופטת אורית קנטור
מединת ישראל
נאשם
נגד
רמי גביש
ממשימה

החלטה

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בו יוחסו לו 5 עבירות של אי הגשה במועד של ד"ח תקופתי בנגד לסעיף 216(4) לפיקודת מס הכנסה.

על פי עובדות כתב האישום בגין העבירה נשוא שנת המס 2012 הוטל על הנאשם לשלם קנס מנהלי, אולם הוא ביקש להשפט.

בישיבת 16/12/29 טען ב"כ כי הממשימה לא הייתה מוסמכת להגיש כתב אישום בתיק, כיוון שלפי סעיף 15 לחוק העבירות המינימליות יכולה להגיש כתב אישום בגין עבירה מינהלית כאשר התובע סבור שהנסיבות מצדיקות זאת ומטעמים שירשמו אם אדם ביקש להשפט, שעה שבפועל הוחלט להטיל על הנאשם קנס מנהלי ביחס לשנת 2012 אך משביקษ הנאשם להשפט בגין קנס זה, הוגש כתב האישום ביחס לשנות המס האחרות - 2010, 2011, 2012, 2013 ו-2014.

לעומת ב"כ המשימה הנימוק להגשת כתב האישום הוא העובדה כי הנאשם ביקש להשפט והממשימה למעשה עשתה ערובה בין חלקו הטעיף, כאשר לא ניתן את הגשת כתב האישום ביחס לשנים האחרות.

הסניגור טען איפוא לפגם או פסול בכתב האישום, פגם מנהלי בשיקול הדעת וטען לחוטי דברים.

במה שר הגיש הסניגור סיכום טענות מפורט של טענותיו המקדימות, תוך שיפוט את נסיבותו האישיות של הנאשם, והשתלשלות העניינים.

ב"כ הנאשם ציין כי מדובר בעבירה מינהלית כסדרה המלך היא הטלת קנס מינהלי, ואם מבקשת המדינה להעמיד עבריין לדין פלילי, חובה עליה לנמק החלטתה זו בכתב.

לעמדת הסניגור הנימוק היחיד להעמיד הנאשם לדין בגין כל העבירות נשוא כתוב האישום, הייתה בקשתו לשפט במקום הকנס המינהלי שהוטל עליו בגין שנת 2012 בלבד.

לעמדת הסניגור המאשימה חרגה מסמכותה, שכן על פי סעיף 13 לחוק העבירות המינהליות, הודיע אדם שברצונו לשפט על עבירה - בלשון יחיד, יגיש תובע כתוב אישום ועל כן כבולה המאשימה רק לעבירה המתיחסת רק לשנת המס 2012.

הסניגור הפנה גם להוראות סעיף 15 לחוק העבירות המינהליות כשלעמדתו מדובר בשני מסלולים להגשת כתוב אישום בעבירות מינהליות והמאשימה חרגה מהסמכות שכן ערבה בין שני המסלולים.

לדברי הסניגור פרשנות המדינה לפיה בכל מקום בו ביקש אדם לשפט בגין עבירה מינהלית מסוימת, כמה ל佗בע הזכות להעמיד אותו לדין בגין עבירה מינהלית אחרת, היא פרשנית בלתי הגונית מבחןת הכליל החוק ו מבחינת האינטרס הציבורי. ומכאן, שהגשת כתוב האישום ביחס לשנות המס 2010, 2011, 2013 ו-2014 נעדרת כל סמכות ובasis משפטית.

הסניגור טען גם כי כנגד השינוי הקיים בהתנהלות המאשימה, לפיו הוגש כתוב אישום בגין עבירות שתחילה נטען בשנת 2010 וכי אין בקשתו של הנאשם לשפט מצדיקה באופן אוטומטי הגשת כתוב האישום נגדיו.

הסניגור טען כי הגשת כתוב אישום עומדת בסתייה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית ומצדיקה ביטול כתוב אישום מחמת הגנה מן הצדקה.

הסניגור טען עוד כי עומדת לנאים הגנת זוטרי דברים.

כל המחדלים נשוא כתוב האישום הוסרו, כשהנאשם אף הגיע את הדוח השני השנתי בגין שנת 2011 שאינו בכתוב האישום.

מחזורי העסקיות של הנאשם בכל השנים הרלוונטיות היו נמוכים ביותר, הנאשם סגר את עסקו במע"מ ונרשם כעוסק פטור ונסיבותו האישיות - סובל מקשעים קוגנטיביים, מוכר כדר רחוב, מתקיים מקצועה ביטוח לאומי Zusma ונוועזר בתרומות מזון וביגוד, מצבעות על כך שהמעשה קל ערף.

הסניגור הפנה לפטיקה ממנה עולה כי לבית המשפט הסמכות לבחון את אופן הפעלת שיקול הדעת המינהלי על ידי

התביעה, והפנה גם לפסיקה המתייחסת לטענה של הגנה מן הצדק.

לאור זאת ביקש הסניגור להורות על ביטול כתוב האישום.

המואשימה בתגובהה ציינה כי קנס מינהלי הינו פרוילגיה הניתנת לנאשם חלף כתוב אישום נגדו.

לנאשם ניתנה אפשרות לשולם קנס מינהלי במקום להיות מואשם בהליך פלילי, אך הוא ביקש להשפט בנימוק כי אין לו כסף לשולם קנס מינהלי.

דוחית הצעה זו היא כשלעצמה מהוות נימוק הצדיק הגשת כתוב אישום גם בין עבירות הנילוות לעבירות בגין הוטל הקנס המינהלי.

לעומת המואשימה טענת זוטר דברים אינה מתאימה למקורה הנוכחי בו מדובר באירוע הגשה של 5 דוחות.

המואשימה אינה חולקת כי לנאשם נסיבות אישיות מיוחדות, אך היא סבורה כי המקום להשמעין הינו כנימוק לקולא במסגרת הטיעונים לעונש.

דין והכרעה:

לאחר שיעינתי בטענות המקדימות שהועלו ע"י הסניגור ובתגובה המואשימה אני דוחה את טענותיו של הסניגור וקובעת כי על פניו לא נפלו פגמים בשיקול הדעת שהפעילה המואשימה, וכי לא עומדת לנאשם טענה של הגנה מן הצדק.

הסניגור לא חלק על כך שבפועל הנאשם לא הגיע דוחות ביחס ל-5 שנות המס שפורטו בכתב האישום, קרי 2010, 2011, 2012, 2013 ו-2014.

מכאן שלכאורה עבר הנאשם עבירות על פקודת מס הכנסה בנגדו לסעיף 216(4) לפקודת מס הכנסה.

לא שוכנעתי כי לנאשם זכות מוקנית לפיה במקרה זהה חובת המואשימה היא לאפשר לו להמיר עבודות אלה בקנס מינהלי בהתאם לחוק העבירות המינימליות.

גם אם נימוקו התבע בהתאם לצורפה הם "ביקש להשפט" ברור כי הכוונה הייתה ביחס לעבירה המתייחסת לשנת המס 2012 בגין אכן ביקש הנאשם להשפט ולא היה מניעה להגיש במקביל ובאותו כתב אישום אישומים בגין

עבירות נוספות שעובר הנאשם.

אין מניעה כי הנאשם יבקש עתה להמיר את האישום בקנס מינהלי, אולם, ברור כי משביקש הנאשם להשפט בשל חסרון כיס ביחס לעבירה נשוא שנת 2012, סביר להניח כי לא יבקש זאת בגין מכלול העבירות נשוא כתוב האישום.

הסניגור לא שכנע אותו כי נפל פגם בשיקול הדעת המינהלי שננקט ע"י ה התביעה, לא שכנע אותו כי עומדת לנאשם טענה של הגנה מן הצדוק, ומכל מקום ברור כי גם אם הייתה המדינה ממירה את כל 5 העבירות ולא רק את זו המתיחסת לשנת 2012 בקנס מינהלי, הנאשם לא היה עומד בנסיבות אלה וمبקש להשפט.

גם מגרסת הסניגור בטיעונו עולה כי אין מחלוקת שהנאשם לא הגיע את הדוחות האמורים.

קיבלה פרשנותו של הסניגור, למעשה עלולה להביא לחסינותו של הנאשם מפני העמדה לדין, גם שלכאורה עבר עבירות.

אשר על כן אני דוחה את הטענות המקדימות שהועלו ע"י ההגנה, קובעת כי הנאשם ישיב לאישום וב証明 כי ככל שיורשע, יקח בית המשפט בחשבון הן את הנسبות האישיות החריגות והן את העובדה כי המחדלים נשוא כתוב האישום הוסרו בעת גזירת הדין.

נדחה להקראה לתאריך 9/2/17 בשעה 08.30.

הסניגור יdag להתייצבות הנאשם.

ניתנה היום, י"ח טבת תשע"ז, 16 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.